

Ha — ha! Še pisati ne morem, kajti od samega smeha so mi solze privrele v oči. Kljub vsemu temu ljubi moj dnevnik, sprejmi še te le vrstice v svoje varstvo!

Še v veži je bil, ko me je zagledal slonečo na oknu in menda je pričakoval, da se srečata najina pogleda, da bi porabil priliko in se odkril.

A glej — osoda! Debeluhasta ženska, ki se je komaj zibala po cesti, pride mu prav takrat nasproti in rezultat vsega tega je bil, da sta trčila skupaj; on s kovčegom, ona s košem. A to ni bilo vse! Naenkrat so privreli radovedneži, ki postavši se v krog, okoli obeh neokretnežev, so komaj stali po koncu od samega smeha. Na tleh je ležalo nekaj rumenjakov, solate, korenja, ki je padlo iz koša; a nesreča se ni pripetila samo debeli kuharici, ampak tudi njemu ošabnemu gospodu Krasnemu.

Iz kovčega, ki je odprt ležal na tleh, padla je krtača in par klobas, drugo je k sreči ostalo notri.

Vse to sem jaz opazovala iz prvega nadstropja. Položila sem roko pred usta in se smejala v pest, kajti nisem se mogla zdržati smeha. Videla sem, kako je on — gospod Krasan, rdeč kakor puran, pobral svojo krtačo in klobase, potem pa se je zmuznil iz množice, ki se mu je rogala za hrbtom. Iznebiti se je hotel menda vragove žene, ki ga je psovala z raznimi priimki, ker jej ni poplačal razbitih jajec. Še parkrat ga je zaklela, potem se tudi ona mrmraje odpravila domov. Ljudstvo se je razšlo, mogoče že pozabilo na dogodljaj. Sedla sem na divan in se še dolgo smejala, kakor se še vedno, kadar se zmislim. Sedaj mi je žal, da nisem zbežala koj od okna, vsaj bi med tujimi obrazi se ne sramoval, kakor se je, mené da slonim morda še vedno na oknu. In sedaj? On je odšel, odnesel s seboj vse spomine, ktere kmalu pozabi in z njimi pozabi tudi svoje znance — pozabi tudi mene. A meni? — — — ostal mi bode morda še dolgo v spominu. Dal Bog, da ne!

Mesec april 18—

Še sedaj sem zaspana! Vstala sem še le sedaj, akoravno je že najmanjša ura. Danes ni prišla mati, da me polije z mrzlo vodo, kakor pred mesecem dnij. Tako trdosrčna ni, da bi mi ne privoščila nekoliko počitka, ako vé, da ga zaslužim, kakor sem ga prešlo noč. Sicer nisva prišli tako pozno domov, a kljub temu sem spala malo; zatisnila sem oči še-le proti jutru. In zakaj? Imela sem ga vedno pred očmi, mislé, da sem poleg njega pri veselici, kjer me je presenečil. Početkoma nisem niti verjela svojim očem, ko se mi je poklonil. Kako sem se ga razveselila, spoznavši, da je res oni, kterega nisem več upala videti, kateri, sem mislila, da se niti več ne vrne sem v L. Srce mi je bilo močnejše, ko sem ga zagledala — a sama ne vem zakaj. Le to vem, da mi ni več antipatičen, ampak ravno nasprotno — zelo simpatičen. Govorila sem z njim le parkrat in takoj mi je ugajal. Žal mi je bilo, da sem ga v svojem srcu tako prezirala, tako črtila in skoro zaničevala. A zakaj! — — Bila sem pravi otrok. Od 11. marca nisem govorila z njim do sinoči. In kako tudi? Saj ga ni bilo tukaj v L., ampak se je še le sinoči povrnil iz T. Za-

gledala sem ga koj, ko je vstopil v dvorano; najina pogleda sta se srečala in vendar nisem mislila oni hip, da bi to bil on. Kako sem se začudila, ko me je prijazno pozdravil in stisnil roko, kakor ne stisne ravno vsakdo. Nekaj sem čutila oni hip; vse, kar mi je pravil, poslušala sem s pozornostjo, vse kar je izustil me je zanimalo, kakor da bi zadevalo le mojo osebo. Spomnil me je onega prizora in povprašal, ako mi je še v spominu. Delala sem se nevedno, naposled pa kakor, da bi mi jedva došlo na um, sem odgovorila: „Da, da, spominjam se nekoliko, pa ne vem kaj se vam je pripetilo, kajti oni hip poklicala me je mati in oditi sem morala od okna. Drugega nisem zapazila nego to, da se vam je dogodila neprijetnost, kakor nekaj nama dyema, med tem, ko ste me hoteli pozdraviti.“ „Da tako nekako je bilo, vendar s tem razložkom, da sem se takrat, ko sem trčil z vami, gospodična, smatral med najsrečnejše zemljane, a drugič prav nasprotno.“

Tako nekako mi je pravil sinoči. Predstavila sem ga svoji materi in menda je s svojim simpatičnim vedenjem jako ugodno uplival na njo, kar sem spoznala v tem, da ga je povabila naj nas kedaj poseti. S tem me je jako razveselila in sedaj komaj pričakujem ure, da dojde k nam.

Meseca majnika 18—

Gospod Krasan je skoro naš vsakdanji gost. Kako se ga veselim, kadar ga pričakujem. Neko tajno nagnenje, kteremu se zaman prizadevam upirati, vleče me k njemu, v bližino onega, kterega žalibog čutim, kako prisrčno, čisto in odkritosrčno ljubim. In vendar! Akoravno govorim v njega navzočnosti manj nego navadno, sva si postala kljub temu dobra prijatelja.

Z mano je jako prijazen in vidi se, da nisem mu indiferentna. Navadno nam dela družino zvečer in o lepih večerih porabiva priliko, da odideva z materjo šetat se.

Oh! Ko bi on vedel, kako ga ljubim! Njegova podoba plava mi vedno pred očmi; on mi je najdražji, kajti le njega morem ljubiti z vso močjo svoje duše. Kako srečno bi se imenovala, ko bi me le količkaj ljubil! (Pride še.)

Moja babica.

Spisala Marija Ana.

Kako smo ti hiteli otroci naproti, ko smo te zagledali priti izza vogla hiše. Vidim še zdaj, babica moja, tvoj dober nagubani obraz, tvoje srebrne lase, tvoje mile oči, kako si nas srčno objela vse po vrsti: Nado, Veró, Vido, Milana. S kako ljubeznijo je počivalo tvoje oko na naših plavolasih in kostanjevih glavicah! In mati moja, kako se je veselila tvojega poseta, saj se ni bala, da bi se babica jezila, da dobi otroke zamazane, razčesane, kuhinjo v neredu, sobe razmetane. Oh kako se je pazilo na to pri nas, posebno, ker smo vedeli, da babici to silno ugaja.

Šla je babica tudi večkrat k mojej teti a tam je niso bili tako veseli, posebno teta ne. Babica, dasi stara, imela je jako dobro oko ter precej zapazila deco neredno, stanovanje pa tako, da je bilo pač škoda lepega pohišja. In babica ni mogla molčati. Začela je zopet in zopet grajati in poučevati, da je hiša kraljestvo vsake soproge, da je tu nje svet, kjer naj zapoveduje, dela, trudi se za red in blaginjo iste.

Sinahi ni bilo to po volji. Bila je tedaj še mlada in življenja vesela. Kdo bi se neki brigal za neumni red v hiši! Saj ko grem v pohode, napravim sebe in otroke, tako, da vsi gledajo za nami. Babico je to zelo žalostilo in odvrnila je, da naj ima kdo še tako dobro mnenje o osebi, mora biti razočaran, če stopi v neredno stanovanje.

Res je sicer, nadaljevala je babica, da hiša vzame silno časa a vrediti si ga je treba. Čas je zlato, in bolati nas mora srce, če zamudimo le trenotek. Da nam ne bo časa nedostajalo, ne mudimo jutranjih ur: *rana ura zlato ura.*

Ko je babica zopet prišla k teti, bilo je sicer po sredi čedno, a gorje, kaj je bilo po kotih, za omarami, med okni, za vrati! Babici to ni ugajalo in grajati je morala zopet. Čez dolgo se je babica zopet oglasila pri teti. Bilo je vse v redu. Čudna se je zdela babici taka sprememba — in pogledala je v omare, v predale. Moj Bog, koliko gnjilobe je bilo še tu! Posoda, obleka, zamazano in čisto blago vse je bilo skupaj stlačeno. Ni mogla drugače, da ni še rekla: *Deni vsako reč na svoje mesto.* Ravno toliko truda in časa zmudimo, če položimo stvar na pravo mesto, ali pa ako jo odložimo kam drugam.

Doživela je babica še veselje, da je predrugačila svojo sinaho, katera jej je bila od srca hvaležna, ker je sama čutila, kako dobro je bivati v rednem in čednem stanovanju.

Naš dom je naše zavetje v sreči in nesreči. Tu je kraj, kamor si želimo od povsod, naj bo še takó lepo. Iz gledišča, s plesa, s potovanja, od povsod hrepenimo slednjič domu. Tu počivamo od vsakdanjega truda, tu se odahnemo od napornih skrbi. Naš dom bodi tedaj naše veselje, naš ponos, bodi še takó skromen in mal.

—∞—

Pri mlinu.

Ob razpadlem, starem mlinu	Razdejanega življenja
Često rada postojim,	Premišljujem tožne dni,
V tam deroči, gorski potok	Mimo kterege valove
Zatopljena jaz strmim. —	Burni tok svetá podi. —

Kristina.

Modne zmote.

Spisala Danica.

I.

Najmičnejša človeška slabost je pač ta, da si želi vsakdo tvoriti svoje zunanje kolikor mogoče lepo in pri-

jetno. Uže pri surovih divjakih opažamo to stremljenje. Saj ni naroda, da se ne bi kitil vsaj s školjkami, s peresi in z raznim drugim primitivnim kinčem. — In prav tako. Saj ravno to hlepenje po lepi zunanosti razvija v človeku eestetični čut. Kulturi pa pripada naloga, razviti ga, ter ga pozdigovati na vedno višjo in višjo stopinjo. Žal le, da se vrivajo pri tem stremljenju dostikrat hude zmote, ki prav pričajo o reakciji dobrega ukusa.

Oglejmo si n. pr. klobuke naših dam, ko se sprehajajo v največjem svojem lišpu po zimskem šetališču. Tu čepi mali, nežni kolibri, tam se šopiri krasna rajčica; z onega klobuka vihra valovito nojevo perje. Prav lepa zbirka, res, bi to bila za ptičji razpredelek kakega muzeja. Zdaj mi pa prav odkritosrčno povejte, drage bralke, če so ta ptičja gnezda na glavah naših dam res okusna in lepa. Zakaj bi se pa ne postavilo na klobuk kako mlado mače ali kaka bela miška. Gotovo bi naredila ravno fisti efekt, samo da jo prične nositi — kaka merodajna kapaciteta na modnem polju. — A to še ni vse.

Ali še niste nikdar pomislile, drage bralke, odkod se vzame ta ogromna množica tičic, ki ima zadostovati puhli gizdavosti in ničemernosti naših modnih junakinj? Polovili in pobili so jih s kruto roko, a njih število gre v milijone. In ta barbarična noša traja zdaj že nad dvajset let. Koliko nedolžnih tičic, toliko koristnih našemu poljedelcu, se je v tej dolgi dobi že pomorilo! Japonci uže tarnajo in zdihujejo, da jim opustošuje razna golazen rodovitne njive, ker več ne dostaja tičev, ki bi jo zatirli. Kar ne morejo se prečuditi „omikanim Evropejкам“, ki so toli brezsrčne in neusmiljene napram koristnim tičem, ter si jih nataknujejo na klobuke.

Le predoči si, draga bralka, če si kupuješ klobuk, na kojem se leskeče nežni kolibri, da je revček morda še pred kratkem frfral po gorkem zraku svoje krasne, južne domovine. Morda je imel mladičev v gnezdu, koje je skrbno redil in negoval. A prišla je kruta roka, postavila mu je smrtonosno zanjko in ubogi ptiček je bil usmrčen radi tvoje gizdavosti. Kaj pa revni mladiči, ki odpirajo lačne svoje kljunčke? A odpirajo jih zaman; nihče jim več ne donša hrane. Kmalo povešajo nežno svoje glavice; v gnezdu nastane tišina — za zmeraj. Glad je umoril ves zarod! — Ali ne odložiš z gnjevom klobuka, na kojem je zabeležen tolik barbarizem?

Kako hudoben, kako brezsrčen se nam vidi pač deček, ki pobira jajca in mladiče iz gnezdic. Ali smo pa me kaj boljše, če pospešujemo nošo, ki je smrtonosna za tako ogromno množico tičic? Če je res moda zvesto zrcalo omike svaje dobe, onda znači ta noša pač civilizacijo v — povojih.

Slovenke! pokažite, da ste vredne hčere napredujočega veka. Odrekajte se barbarični noši, ki nas močno opominja na divje otočane na Tahiti. Dičimo se rajši z nežnimi cvetkami, ki so kakor nalašč ustvarjene za kinč. Ali si moremo sploh misliti lepšega okraska nežnemu obrazku, nego rožice, ki so vendar lepše, ko Salomon v vsem svojem lišpu? — Torej proč s ptiči! Pustimo jih rajši frfrati sebi v radost, nam v korist.